

Ministrant Viktor.

»Vsak začetek je težaven.« To bridko resnico je moral občutiti tudi ministrant Viktor.

Kolikokrat je sanjal: »Ko bi smel tudi jaz...!« ko je videl ob nedeljah svoje starejše tovariše, tudi svojega brata, v belordeči obleki pred oltarjem, prenašati velike zlate bukve z belimi, rdečimi, modrimi in zelenimi trakovi, prinašati in odnašati vrčke, zvončkljati itd. Ni se več mogel otresti te želje, ko se je enkrat zbudila v njem. Končno se je vendar opogumil — bilo je po uri verouka — in stopil pred gospoda kateheta, nagnil svojo drobno glavico proti desnemu ramenu in zaprosil: »Prosim, ko bi ... ko bi smel ministrirati!«

»Ja, dušca, če boš priden in vedno vse znal...« mu je stavil gospod katehet za pogoj.

In Viktor je korajžno, pred celim razredom, hitel slovesno obljubljati, da se bo vse naučil. Od veselja si je mel roke, ko je gospod katehet zapustil razred: »Ministrant bom!«

Takoj drugo uro je pokazal, da misli resno s svojo službo in zato tudi z učenjem. Ker je res dobro znal, mu je gospod katehet dal knjižico »Angelska služba«.

Sedaj se je začelo učenje in z njim težave. Imel je mali Viktor sicer »dober jeziček«, kakor je to — sicer malo častivredna — odlika več ali manj vseh njegovih tovarišev in tovarišic, toda sedaj se mu je nekam ustavljal. Ko je govoril po domače, da, takrat se je gibal, da ga je včasih še stroga beseda gospodične učiteljice komaj ustavila, toda pri teh latinskih besedah — nak, tu je bil pa neroden in neokreten kakor polž, ko si naloži svojo hišico.

Po prihodnji uri verouka se je že moral javiti gospodu katehetu, da pokaže, koliko že zna. Pa se je samozavestno postavil bodoči ministrant in odločno odgovarjal: »Et introbio ad...«

»Nič ne boš trobil pred oltarjem, ampak molil boš!« ga je strogo zavrnil gospod katehet. »Lepo se nauči, sicer ne bo nič!«

Ob marsikateri besedi se mu je lomil jezik in proti volji zamenjaval črke, a Viktor je hotel postati ministrant, zato je moral premagati vse take težave. Uro za uro je stopal pred gospoda kateheta in molil in lomil molitvice, dokler ni šlo gladko. Največje težave mu je delal »konfiteor«. Tega si je prihranil za konec. Ni se ustrašil, ker je tako dolg; saj se mu je zdelo, da sta obe polovici precej podobni. Preglayice mu je začel delati, ko je spoznal, da sta kljub svoji podobnosti vendar tudi različni. No, končno je trdna volja premagala tudi to težavo.

Približal se je dan, ko naj Viktor prvič nastopi kot ministrant. Zaželel si je, da bi bila polna cerkev, da bi vsi videli, da bo on, mali Viktor, ministriral. S tovarišem Joškom, ki je že skoraj dve leti ministri-
ral, sta bila blizu doma. Domenila sta se, da ga pride Joško drugo jutro poklicat in gresta skupno v cerkev. Viktor je imel pomislek: »Joško, ampak tema je zjutraj in strah naju bo!«

»Ah, beži, beži, kaj bo strah!« mu je delal ko-
rajžo Joško. »Saj vzamem svetilko s seboj, pa si bova svetila.« To je Viktorja pomirilo.

Drugo jutro — bilo je še čisto temno — je pri Viktorjevih nekdo potrkal. Viktor se je takoj spom-
nil, da bi utegnil biti Joško. Smuk torej v hlače in k vratom: »Joško, ali si ti?«

»Seveda sem! Daj brž, da greval!«

»Takoj, takoj!« je odgovarjal Viktor, in z naglico, do kakršne ga ni mogla nikdar pripraviti niti lepa beseda mamina, niti stroga zapoved očetova, sé je tokrat opravil.

Nato sta stopila z Joškom v temno, komaj se vzbujajoče jutro. Ta dan je bila maša pri podružni cerkvi svete Ane. Pot ju je vodila navkreber, kake četrt ure skozi temen smrekov gozd. Korakal je tesno ob svojem tovarišu. Pravkar sta prekoračila prožno, zibajočo se brv preko potoka in začela stopati na-
vkreber. Na smreki, tik ob njima, je zavreščalo s tako presunljivim glasom, da je Viktorja zazebló do kosti. Sreča, da sta bila že preko brvi, kajti sicer bi se to jutro navsezgodaj najbrž že kopal, tako se je

prestrašil. Pograbil je hitro Joška za roko in se stisnil k njemu.

»Joško!«

Joško pa ni bil tak strahopetec. Korajžno je dvignil svetilko, da bi videl, kaj je. Tedaj je zašumljalo med vejevjem. »Prismoda!« je pokaral Viktorja, »sraka je bila.«

Šele ko ga je Joško nekoliko pomiril, je prišel Viktor zopet do besede. »Veš, tako sem se ustrašil, da se mi zdi, da sem ves konfiteor pozabil.«

»To bi pa ne bilo dobro; pa saj ko prideva iz hoste, se boš že zopet spomnil,« ga je tolažil Joško in mu pripovedoval, kaj je že vse doživel v teh temnih jutranjih urah, odkar hodi ministrirat.

Preden so pristopili k oltarju, je gospod katehet odločil: »Viktor bo nosil knjigo in zvonil.« In Viktor si je pokorno naložil težke bukve. Sam ni mislil, da so tako težke. Komaj jih je dvignil in položil na oltar.

Sedaj je nastopil zanj ta veliki, tako težko pričakovani trenutek, da je pri oltarju, da bo nosil knjigo in vrčke, da bo zvončkljal... Toda ni imel časa veliko misliti na svojo čast, ker je moral vestno paziti na besede in kretnje gospoda kateheta. Dobro je šlo, čeprav so se mu pri poklekovanju tresla kolena kakor da bi bil v osemdesetem in ne v osmem letu, čeprav so mu vrčki drgetali v roki kakor dedu žlica.

Lepo je zložil robček, s katerim si je gospod katehet obrisal roke. Pred oltar gréde pa je ubral najbližnjo pot preko stopnic. Pri tem pa je pozabil, da je tam veliki zvonec. Ni moglo biti drugače, kakor da je ministrant Viktor zadel z nogo ob zvonec, in to s toliko silo, da se je ta zvalil po stopnicah. Seveda pri tem ni bil tih, ampak je zvonil od stopnice do stopnice. To je Viktorja tako zmedlo, da je le prav malo manjkalo, da ni še on telebnil za zvoncem po tleh. Prestrašen je pogledal Joška, ki so mu ustnice silile v smeh. Kljub resnosti in strahu se sedaj tudi on ni mogel zdržati, da ne bi buhnil v smeh. Tisti trenutek pa se je spomnil, kaj mu je obljubil gospod katehet: »Ako pa se boš pred oltarjem smejal, bo kar kmalu konec tvoje službe.« Zresnil je svoj obraz

in z vso spoštljivostjo spravil zvonec nazaj. Ta nerodnost mu ni šla več iz glave. Povrh se je spomnil še svojega strahu v gozdu in si dejal: »Nak, danes pa ni sreče!«

Te misli ga niso zapustile niti v najsvetejšem trenutku, pri povzdigovanju. Kakor bi jih hotel zadušiti v sebi, je vihtel veliki zvonec s toliko silo, da je odmevalo po vsej cerkvi, kakor bi mežnar Tona s »ta velikim« trnjančil.

Bolj ko se je bližal konec svete maše, bolj je skrbelo Viktorja, kaj bo, ko pridejo v zakristijo. »Kaj bo rekel gospod katehet? Zvonec sem prevrnil, smejal sem se. Lepo bom obljubil, da ne bom več tako neroden, posebno pa, da se ne bom več smejal. Ko bi le smel od oltarja naravnost domov.«

Toda knjigo, ki jo je prinesel k oltarju, je moral odnesti tudi nazaj. S še večjim strahom, kakor jo je pred mašo jemal v roke, jo je po maši odlagal. Pa ni dolgo trajal ta strah, kajti kmalu ga je pregnala prijazna beseda gospoda kateheta: »Sva bila malo nerodna, kaj? No, pa jutri zopet pridi, da boš popravil, kar danes ni bilo v redu!«

Viktor si je oddahnil. Imel je težave, toda sedaj je — ministrant.

Marijin vrtec.

Selca nad škofjo Loko. Dragi g. urednik! V letošnjih počitnicah — toži se nam po njih — je naš Marijin vrtec napravil dvoje romanj: 31. julija smo šli pod vodstvom g. župnika na Sv. Jošt, kjer smo opravili pobožnost na sv. stopnicah. Bilo nas je okrog 160. Fotograf si nas ni upal spraviti vse na eno sliko, zato smo se slikali dečki posebej, deklice posebej. Iz šole v Podlonku in v Podbelici ni bilo nobenega, predaleč bi imeli. Še tako so imeli nekateri štiri ure tja in toliko nazaj: to pa niso mačkine solze! Drugič smo pa rajžali 22. avgusta k Sv. Valentinu, kjer smo imeli veličastno zborovanje Marijini vrteci iz starološke dekanije: bilo nas je kakih 1300. Lahko si mislite, da je bilo nebeško lepo: govori, petje, deklamacije, pozdravi. To pot sta nas spremljala g. župnik in novi g. kaplan, ki bo poslej vodil naš Marijin vrtec. Ob tej priliki se prav lepo zahvaljujemo našemu prejšnjemu voditelju g. Lamovšku, ki so imeli z nami toliko truda skozi osem let. Marija naj jim vse povrne! — Vrtčar.